

Ахъ! прости мя, о душе,
Ако съмъ ты огорчилъ.
Що отвращашъ красно лице?
Що не съмъ ти вече милъ?

Радостно мя не посрѣщашъ,
За любовь ли поменѣ; —
Като че ся не усѣщашъ
Та погледвашъ на страна.

Отъ какъ си ся промѣнила
И не мыслишь зарад' мене,
Не останѣ въ мене сила
Да въздышамъ всякой день.

Както вѣне и улита
Лѣтно цвѣте безъ росѣ,
Тѣй като си ты сѣрдита,
Азъ оставамъ безъ душѣ

И да съмъ былъ азъ причина
Че ся толко прогнѣвъ,
Не оставяй да загынѣ
И грѣхътъ ми забрави.

Азъ за мое-то сумнѣніе
Быхъ наказанъ до сега:
Стига толко отмѣстение;
Съжаление отъ сега.